

Giới thiệu Thanh Xuân Vội Vã

Sẽ là một câu chuyện tình về tuổi trẻ, có yêu đương cuồng nhiệt, có nổi loạn, có những thăng trầm, có chấp niệm, có hoài bão, có những cuộc chia ly và những lần buông tay bất chợt. Thanh xuân đẹp đẽ và đau đớn ấy, ai cũng sẽ đi qua một lần.

Vốn tương, yêu nhau sâu đậm, đi qua một vòng lớn rồi sẽ lại trở về bên nhau. Nhưng tình yêu không to lớn như người ta nghĩ, buông tay một lần, có thể sẽ là cả một đời, khi em trở về nơi đó, không nhìn thấy anh, khi anh trở về nơi đó, không nhìn thấy em, là vì, chúng ta trở về không cùng thời điểm, cũng không cùng một đường.

Thanh xuân, chính là hoài niệm, có khi, còn là sự day dứt, có đôi khi còn là sự chia ly, là những lần dang dở. Trong mỗi chúng ta, có mấy ai nắm tay một người cùng đi qua thanh xuân cho đến lúc trưởng thành?

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Thanh Xuân Vội Vã của tác giả Bối Tâm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Truyện 1: Lúc anh nắm tay em, khoảnh khắc đó chính là một đời

Một lần nọ, Chu Tâm không chú ý nghe giảng bài. Chỉ chăm chăm nhìn Doãn Mặc Niên. Anh gõ vào đầu cô một cái “Tập trung”.

Chu Tâm lại dường như không nghe anh nói, cô mím môi, chồm tới trước mặt Doãn Mặc Niên “Mặc Niên, em thích anh, rất thích”.

Doãn Mặc Niên hơi ngây người, anh đảo mắt xuống cuốn sách trên bàn, trốn tránh ánh nhìn của cô “Em còn nhỏ, lo học đi”.

Chu Tâm lại nói “Mặc Niên, anh thích em không?”.

“...”

Chu Tâm thấy anh không trả lời, cô xụ mặt xuống, lẩm bẩm “Vậy là không thích rồi, anh không thích em... em thích anh như vậy mà...”.

Doãn Mặc Niên làm như không nghe thấy, chú tâm vào giảng bài cho cô.

Tối đó, khi Chu Tâm chuẩn bị ngủ, điện thoại gửi đến một tin nhắn, cô nghĩ đến chuyện hồi chiều, lòng trầm xuống một chút, không nhanh không chậm mở tin nhắn ra, Doãn Mặc Niên chỉ nhắn một chữ “Thích”.

Chu Tâm trèm chân lại, ở trong chăn bật cười khúc khích, sau đó, cô lại gửi đến Doãn Mặc Niên “Không hiểu”.

Chờ mãi, mười phút sau cũng không có tin nhắn lại, Chu Tâm ở trên giường lăn qua lăn lại mấy lần. Bực bội, thầm mắng Doãn Mặc Niên ngốc nghếch, Doãn Mặc Niên đầu gỗ,...

Nửa tiếng sau, điện thoại lại báo, Chu Tâm dùng tốc độ nhanh nhất mở ra “Anh thích em, rất thích”.

Truyện 2: Lá thư trong ngăn bàn.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn, mái tóc Kỳ Phong bắt đầu đầm nước, nhỏ giọt xuống gương mặt anh. Cô đứng cách đó không xa, bàn tay cầm ô siết chặt lại, mưa lớn tạt xuống ướt cả làn váy, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía sân trường.

Kỳ Phong vẫn tiếp tục chạy, không hề có ý định ngừng lại, cô không thể nhìn thấy rõ gương mặt anh trong màn mưa nhạt nhòa.

Mưa, xối lạnh tê tái cả trái tim. Kỳ Phong chạy trong mưa bao lâu, cô đứng đó bấy lâu, cách nhau chỉ mấy mươi mét, nhưng trong lòng lại xa xôi đến không nhìn thấy được.

Kỳ Phong dừng lại, anh thở hắt hắt, cô từng bước tiến về phía anh, lòng bàn tay đã siết chặt đến tái xanh, lạnh giọng “Tan học cùng tớ đi thăm cậu ấy”.

Đã từng yêu, đã từng theo đuổi, đã từng cố chấp. Tuổi trẻ khờ dại, lấy danh nghĩa tình yêu mà che lấp đi sai lầm của mình.

Năm ấy, là tờ khiến cho mối tình đầu của cậu dang dở, cho nên, tớ nguyện dùng thanh xuân của mình để bù đắp cho cậu, yêu cậu.

Tình yêu của chúng ta giống như ngã ba đường, vốn là đi chung một đường, sau đó cậu rẽ trái, tớ rẽ phải, ngược đường nhau, lại không ai quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1

Chương 1 (Phần 1)

Chu Tâm năm nay mười lăm tuổi, ở cách nhà cô hai căn, bà lão Tần mới có đứa cháu ngoại chuyển về sống cùng, nghe đâu là hơn cô hai tuổi, chiều đó Chu Tâm đứng ở cửa nhìn thấy một cậu con trai vóc người cao gầy, làn da trắng xanh, gương mặt thanh thoát, sống mũi cao, đôi mắt hoa đào, so với Lục Ngôn tiền bối quả thật đẹp trai hơn rất nhiều.

Con người ta rất dễ bị sắc đẹp cám dỗ, tiểu Tâm lúc mười lăm tuổi, thiếu nữ mới lớn cũng không tránh khỏi, nhưng là Doãn Mặc Niên tính tình kỳ lạ, cư xử rất lạnh nhạt, Chu Tâm tìm cơ hội trò chuyện với cậu ta liền bị cậu ta bỏ đi. Mấy lần như vậy, Chu Tâm liền quyết định không thích cậu ta nữa.

Doãn Mặc Niên học cùng trường với Chu Tâm. Một ngày mùa đông, Chu Tâm thấy Doãn Mặc Niên hỏi hả chạy trong sân trường, lúc đó cô còn cười khoái chí “Đi trễ a, để xem anh bị phạt thế nào?”. Trong giờ học còn cố tình xin đi vệ sinh để chạy lên lớp anh xem.

Nhưng sau đó, khi Chu Tâm thấy Doãn Mặc Niên mặc chiếc áo khoác mỏng, đứng ngoài cửa lớp, mái tóc rối tung, hai bàn tay chấp lại trước ngực lạnh đến tím tái. Chu Tâm len lén nhìn, ý tưởng muốn chọc ghẹo anh một chút cũng tan biến mất.

Hôm sau, Chu Tâm đứng ở cửa nhà, mãi cũng không thấy Doãn Mặc Niên, gần đến bảy giờ, Chu Tâm mới hỏi hả chạy vào trường. Doãn Mặc Niên không có nghỉ học như cô tưởng, cậu đến lớp sau cô một chút, cũng không đến nổi trễ.

Hôm sau, Chu Tâm đứng trước cổng nhà Doãn Mặc Niên, do dự một chút liền lớn tiếng gọi. Bà lão Tần đi ra “Tiểu Tâm, Mặc Niên đi học rồi”.

Chu Tâm ngẩn người một chút, liền cười chào bà. Trên đường cô cứ suy nghĩ mãi, cô thức từ sớm, cũng không thấy Doãn Mặc Niên ra khỏi nhà, hay là... vốn dĩ cậu ấy thức còn sớm hơn cô.

Hôm sau nữa, Chu Tâm quyết định thức dậy từ lúc năm giờ, không thấy Doãn Mặc Niên đi ra.

Hôm sau nữa, Chu Tâm thức vào lúc bốn giờ, chừng mười lăm phút sau, cô thấy Doãn Mặc Niên đạp xe đạp, đi ra khỏi nhà.

Quái, cậu ấy làm cái gì mà thức sớm như vậy? Chu Tâm hỏi, Doãn Mặc Niên lơ đãng, không đáp.

Mấy ngày sau, một lần Chu Tâm bất giác nhắc đến Doãn Mặc Niên, mẹ Chu mới cười nói “Thằng bé đó rất đáng thương, còn nhỏ lại biết đỡ đỡ bà, sáng nào cũng đi giao báo, giao sữa cho người ta, là mấy chai sữa con uống hằng ngày đó”.

Chu Tâm lúc đó có chút ngầy ngời, Mặc Niên thật tội nghiệp a, buổi sáng lạnh thế này, Chu Tâm sáu giờ mới thức dậy đi học, mà cậu ta đã thức từ lúc bốn giờ, mỗi ngày Chu Tâm mặc chiếc áo khoác dày như cái chăn, mà đều cảm thấy lạnh, còn cậu ấy, mỗi ngày đều mặc chiếc áo khoác mỏng ấy chạy đi giao đồ.

Chu Tâm bỗng nói với mẹ Chu “Mẹ, ngày mai mỗi ngày con sẽ uống ba chai sữa”.

Mẹ Chu đang dọn dẹp, bỗng nhìn cô ngạc nhiên “Không phải mỗi ngày ép con uống một chai đã rất khó rồi, sao vậy?”.

“Thầy giáo nói uống nhiều sữa rất tốt, còn có thể giúp cao hơn”.

Mẹ Chu bật cười “Được được, ngày mai mẹ sẽ nói với tiểu Niên”.

Kết quả là trưa hôm sau, khi tan học, Doãn Mặc Niên có vô tình lướt qua Chu Tâm, không lạnh không nhạt nói một câu “Uống nhiều sữa cũng chưa chắc cao hơn đâu, tốt nhất nên tập thể dục một chút, nếu không sẽ béo ra đấy”.

Đó là lần thứ hai Doãn Mặc Niên chủ động nói chuyện với cô, từ lúc cậu chuyển về đây đến nay đã được nửa năm, lần đầu tiên là “Tránh ra một chút, cản đường của tôi rồi”.

Quả thật, giọng của Doãn Mặc Niên rất trầm ấm, rất dễ nghe, Chu Tâm biết là do trưởng thành, nam sẽ bị vỡ giọng, nhưng mấy đàn anh cô biết, giọng nói ồ ồ, cứ như heo kêu ấy, không bằng một góc của Doãn Mặc Niên.

Mùa đông năm đó trôi qua nhẹ nhàng, thái độ của Doãn Mặc Niên đối với Chu Tâm có chút tốt hơn, ít nhất, cậu sẽ trả lời cô, chứ không bỏ đi như lúc trước.

Mùa hè năm sau, bởi vì Doãn Mặc Niên có thành tích vô cùng tốt, xếp thứ hai toàn trường, Chu Tâm liền xin mẹ Chu nhờ gia sư dạy kèm, đương nhiên

người cô chọn là Doãn Mặc Niên.

Chu Tâm mười lăm được xem là đã dậy thì, cô nhìn thế nào cũng thấy phía trước mình có một chút nhô ra, vậy mà mấy đứa bạn cứ trêu cô mang theo cái sân banh trước ngực. Hơn nữa, Chu Tâm có làn da trắng, gương mặt thanh tú, đôi mắt hai mí đen láy, thường thì Chu Tâm để tóc xõa ngang vai, trông rất đáng yêu. Mà Doãn Mặc Niên đối với tiểu Tâm đáng yêu trước mặt, duy trì một bộ dạng nghiêm nghị, lạnh nhạt.

Doãn Mặc Niên nhìn bài làm ba mươi câu, Chu Tâm chỉ đáp đúng tám câu, đôi mày cậu nhíu lại, nhìn Chu Tâm, Chu Tâm biết mình sai quá nhiều, chỉ có thể cười hề hề “Mặc Niên, em đói bụng, không suy nghĩ được nhiều a”.

Doãn Mặc Niên nhướn mày “Không phải ban này mới ăn cơm rồi sao?”.

“Ăn rồi a, nhưng mà, hiện tại lại đói”.

“Vậy... nghỉ hai mươi phút”.

Chu Tâm nhoèn miệng cười, chạy vào bếp, một lát sau bung vào một đĩa trái cây.

Cô bóc một trái nho bỏ vào miệng, sau đó lại đưa một trái tới trước miệng Doãn Mặc Niên.

“Em ăn đi, tôi không đói”.

Chu Tâm không nói, chỉ chăm chú nhìn anh, bàn tay vẫn không có di chuyển.

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng Doãn Mặc Niên đưa tay, muốn cầm lấy, nhưng Chu Tâm né đi, sau đó lại nhất quyết phải dứt anh ăn trái nho này... sau đó, Doãn Mặc Niên miễn cưỡng há miệng.

Chu Tâm nhìn Doãn Mặc Niên hơi cuối đầu, hai tai anh ửng đỏ, cô cố nín cười, cuối cùng lại ôm bụng cười lăn ra. Doãn Mặc Niên có chút bối rối, ngượng đỏ mặt, trùng mắt với cô.

Chu Tâm hít mấy hơi, vừa cười vừa nói “Mặc Niên, anh thật đáng yêu a”. Cô không nghĩ tới, cái người mà cô vừa bảo là đáng yêu đó, bắt cô một hơi làm đến mười bài tập, gấp đôi thường ngày.

Đầu tháng mười một, nhiệt độ bên ngoài là năm độ, Doãn Mặc Niên vẫn mặc chiếc áo khoác mỏng của năm ngoái, cô nhìn anh, tò mò hỏi “Mặc Niên, anh mặc thế này không thấy lạnh sao?”.

Doãn Mặc Niên lờ mờ sách ra, không có nhìn cô, thuận miệng đáp “Quen rồi, cũng không lạnh lắm”.

Chu Tâm khẽ à một tiếng, cũng không quan tâm đề tài lạnh hay không lạnh.

Đến tháng mười hai, bên ngoài trời, đã là 0 độ. Chu Tâm rót một ly sữa ấm đặt trước mặt Doãn Mặc Niên, sau đó cô lại đặt một chiếc áo khoác lên trước mặt anh.

“Cái này tặng anh”.

Doãn Mặc Niên khẽ nhíu mày, sau đó bình thản lướt qua “Không cần đâu”.

“Nhận đi mà, cái này là em tự đan đó...à, do mới học, nên có chút... không được đẹp lắm”.

“Không cần, em để mặc đi”.

Chu Tâm bày ra bộ mặt đáng thương, nhất quyết nài nỉ anh nhận lấy “Nhận đi mà, coi như quà Giáng sinh ấy, và lại, em đan xấu thế này, không đem tặng cho ai được”.

Doãn Mặc Niên do dự một chút rồi cầm lấy “Cám ơn”.

“Anh mặc thử đi”.

Doãn Mặc Niên khoác vào, rất dày, cái này cô đan đến tận ba lớp, quả thật rất dày, rất ấm. Cũng không đến nỗi xấu tệ, có hơi rộng một chút so với người của anh.

Chu Tâm nhìn trái, nhìn phải, bỗng xụ mặt “Em không biết kích cỡ của anh, chỉ ước chừng mà thôi, quả thật rộng hơn rồi”.

Khóe miệng Doãn Mặc Niên có chút giương lên, rõ ràng là cô đan cho anh, quà cũng nhận rồi, thôi thì Giáng sinh tặng lại cô món quà vậy.

“Không rộng lắm, rất ấm...cám ơn em”.

Chu Tâm nghe anh nói, liền cười híp cả mắt. Có cảm giác rất thành công.

Giáng sinh năm đó, Chu Tâm vốn muốn hẹn Doãn Mặc Niên đi chơi, nhưng buổi tối Doãn Mặc Niên còn phải đi phát quà, đến hơn tám giờ là xong.

Thời đó đã có điện thoại. Nhưng Doãn Mặc Niên không có mua. Vì thế, Chu Tâm nói là sẽ đợi Doãn Mặc Niên ở quảng trường. Cũng không biết là bao lâu anh sẽ tới, nhưng đến chín giờ là cô phải về nhà.

Giáng sinh, đáng lẽ phải đi chơi với bạn, hoặc là ở nhà với gia đình, ngoại lệ thì có những người giống như cô, một mình đứng ở một góc quảng trường thừa người, chờ Doãn Mặc Niên, cũng có những kẻ gây rối, sinh sự giống bọn nhóc trước mặt. Cũng tầm tuổi cô, chỉ là có đến năm tên.

Tay cầm gói quà của Chu Tâm run lên. Một tên nhướng mày, đưa tay muốn chạm vào mặt cô, Chu Tâm nghiêng mặt né được, hấn lại bật cười ha hả, một tên khác bước lên muốn giật lấy gói quà của cô. Chu Tâm nhất quyết giữ chặt, cô dùng sức đập mạnh một tên, sau đó cầm đầu chạy. Lúc nhìn phía sau, bọn chúng gần như là đuổi kịp, Chu Tâm lo sợ run bắn bật, thầm nghĩ chuyện này tiêu rồi. Cô đâm sầm vào một người, cũng không quan tâm người đó là ai, miệng lắp bắp “Cứu... cứu với”.

Người kia ôm lấy đầu cô vào trước ngực mình, từ trên đỉnh đầu truyền xuống giọng ấm áp quen thuộc “Không sao, tôi ở đây, không cần sợ”.

Là anh, Doãn Mặc Niên.

Chu Tâm có chút sững sờ, nhìn Doãn Mặc Niên một mình đánh cho đám nhóc bò lết bò cang.

Chu Tâm, chớp chớp mắt, trưng ra một bộ mặt như con cún, chỉ còn thiếu cái đuôi vậy vầy.

Doãn Mặc Niên cau mày nhìn cô, thờ dãi, đưa tay vuốt lại mớ tóc đã sớm rối bù của cô, giọng có chút tức giận “Có biết đã mấy giờ rồi không?”.

Chu Tâm ngờ nghệch lắc đầu. Doãn Mặc Niên lại thêm tức giận, kéo cánh tay đeo đồng hồ của cô lên. Chu Tâm nhìn... thần thốt, thiếu chút là hét lên, vậy mà đã chín giờ rồi.

“Tại sao vẫn chưa về nhà? Nếu tôi không đến thì sao?”.

“Em... không phải anh đã tới rồi sao, em biết anh sẽ tới mà”. Càng nói giọng càng nhỏ lại.

Anh vốn nghĩ cô đã về nhà rồi, nhưng để chắc chắn, nên mới một chuyến tới đây. Chỉ thấy cô đâm sầm vào trước ngực mình, phía sau là một đám nhóc đuổi theo, phải biết lúc đó anh tức giận đến mức nào, chỉ muốn xông vào đập mấy đứa kia một trận.

Kết quả nghe được giọng nói run rẩy của cô, phải dẫn lòng xuống mà trấn an cô. Cô ngốc như vậy, chỉ vì nghĩ anh sẽ đến nên cứ đứng chờ, anh nghĩ đến tối nay, thật cảm ơn một chút lo lắng mà anh nghĩ dư thừa kia, nếu anh không đến, chuyện gì xảy ra anh cũng không dám nghĩ đến.

Chu Tâm chia gói quà nhỏ ra, mỉm cười nói “Giáng sinh vui vẻ”.

Doãn Mặc Niên dưới ánh mắt chờ mong của cô, chậm chậm cầm lấy.

Khẽ mở miệng “Cảm ơn em”.

Đi được nửa đường, Doãn Mặc Niên bỗng nhét vào túi áo Chu Tâm cái gì đó, cô muốn lấy ra, anh đã bảo “Về nhà hãy xem”.

Chu Tâm ngây người nhìn anh, sau đó nắm lấy vạt áo anh, nhón chân, hôn lên má anh. Doãn Mặc Niên sững sờ, nhìn bóng dáng chạy phía trước, cảm giác ấm áp vẫn còn trên mặt. Anh không biết, chính mình lúc ấy đã cười ngây ngốc như thế nào.

Ở trong phòng, Chu Tâm nhìn sợi dây chuyền nhỏ hình ngôi sao trong tay, khoe miệng nhếch cao đến gần như chạm tai. Đeo nó vào cổ, lại ngấm tới ngấm lui cả tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2

Chương 2 (Phần 1)

Chiều hôm sau, Doãn Mặc Niên chìa tay ra trước mặt Chu Tâm “Đưa tôi điện thoại của em”.

Chu Tâm có chút ngơ ngác, cũng chìa điện thoại ra.

Một lúc sau, trong điện thoại của cô có thêm một số mới, được lưu là Doãn Mặc Niên.

Doãn Mặc Niên mua điện thoại.

“Anh mới mua?”.

“Tiện liên lạc”.

Chu Tâm vênh môi, ý cô là trước đây anh vốn rất tiết kiệm, tại sao lại bỏ tiền mua điện thoại chứ? Nhưng mà cô không có nói ra.

Một lần nọ, Chu Tâm không chú ý nghe giảng bài. Chỉ chăm chăm nhìn Doãn Mặc Niên. Anh gõ vào đầu cô một cái “Tập trung”.

Chu Tâm lại dường như không nghe anh nói, cô mím môi, chồm tới trước mặt Doãn Mặc Niên “Mặc Niên, em thích anh, rất thích”.

Doãn Mặc Niên hơi ngây người, anh đảo mắt xuống cuốn sách trên bàn, trốn tránh ánh nhìn của cô “Em còn nhỏ, lo học đi”.

Chu Tâm lại nói “Mặc Niên, anh thích em không?”.

“...”.

Chu Tâm thấy anh không trả lời, cô xụ mặt xuống, lẩm bẩm “Vây là không thích rồi, anh không thích em... em thích anh như vậy mà...”.

Doãn Mặc Niên làm như không nghe thấy, chú tâm vào giảng bài cho cô.

Tối đó, khi Chu Tâm chuẩn bị ngủ, điện thoại gửi đến một tin nhắn, cô nghĩ đến chuyện hồi chiều, lòng trầm xuống một chút, không nhanh không chậm mở tin nhắn ra, Doãn Mặc Niên chỉ nhắn một chữ “Thích”.

Chu Tâm trằm chẫn lại, ở trong chăn bật cười khúc khích, sau đó, cô lại gửi đến Doãn Mặc Niên “Không hiểu”.

Chờ mãi, mười phút sau cũng không có tin nhắn lại, Chu Tâm ở trên giường lăn qua lăn lại mấy lần. Bực bội, thầm mắng Doãn Mặc Niên ngốc nghếch, Doãn Mặc Niên đầu gỗ...

Nửa tiếng sau, điện thoại lại báo, Chu Tâm dùng tốc độ nhanh nhất mở ra “Anh thích em, rất thích”. Khỏi phải nghĩ, Chu Tâm vui đến cả đêm mất ngủ.

Nửa năm sau đó, một lần Chu Tâm lục điện thoại của Doãn Mặc Niên, chỉ lưu duy nhất số của cô. Chu Tâm cảm động rơi nước mắt.

Chỉ là lặng lẽ quan tâm nhau, lặng lẽ yêu thương nhau. Năm sinh nhật Chu Tâm mười bảy, Chu Tâm ra ngoài cùng mấy người bạn, sau đó là Doãn Mặc Niên đưa về nhà. Trên đường về, Chu Tâm bỗng lên tiếng “Ban nãy, lúc thôi đèn, em có ước hai điều ước”.

Doãn Mặc Niên khẽ cười, đi song song cô, giọng nhẹ nhàng “Hai điều lận cơ à?”.

“Ừm, điều thứ nhất là...”.

Chu Tâm có chút ngừng, giọng nhỏ hơn “Doãn Mặc Niên... nắm tay em”.

Doãn Mặc Niên đi bên cạnh, bước chân có chút ngừng lại một giây, sau đó, Chu Tâm cảm nhận được, bàn tay to lớn của anh, nắm lấy bàn tay của cô. Trái tim Chu Tâm bỗng chốc đập nhanh, hai gò má ửng đỏ. Doãn Mặc Niên có thể nghe tiếng cười khe khẽ của cô, anh cũng mỉm cười.

Đi được vài bước, Chu Tâm lại nói, lần này, có chút do dự “Điều ước thứ hai...”.

Doãn Mặc Niên dừng lại, đứng đối diện cô, ánh mắt tò mò “Cũng liên quan đến anh?”.

Chu Tâm không dám nhìn vào mắt anh, khóe môi mấp máy, tuy rất nhỏ, nhưng Doãn Mặc Niên lại nghe được “Doãn Mặc Niên... hôn em”.

Dưới ánh đèn đường, gương mặt Chu Tâm sáng đến kỳ lạ. Doãn Mặc Niên chậm chậm cúi xuống, Chu Tâm cả người cứng ngắc, hai mắt mở to nhìn gương mặt anh đang đến gần.

Đôi môi ấm áp đặt lên trán cô.

Thỏa mãn, tuy cả gương mặt nóng bừng, tim đập muốn nhảy ra ngoài, nhưng Chu Tâm vô cùng thỏa mãn.

Trái tim thổn thức nơi lồng ngực. Hóa ra, đây là yêu sao?

Chu Tâm lúc ấy còn cảm thấy, duyên phận thật kỳ diệu.

Bọn họ cứ thế ở bên cạnh nhau như quy luật tự nhiên, không hề có tỏ tình, cũng không nghe được câu “Em làm bạn gái anh nhé!”. Cũng không hề có câu “Anh yêu em” hay gì đó. Chỉ đơn giản Chu Tâm có thể gối đầu lên vai Doãn Mặc Niên, có thể nắm tay anh ấy, đi trên quãng đường về nhà mỗi ngày.

Điều Hà còn chặn tôi lại hỏi “Cậu và Doãn Mặc Niên không phải đang quen nhau chứ?”.

Chu Tâm cũng không biết trả lời thế nào, cứ mỉm cười “Như cậu thấy đấy”.

“Thật sao? Bao lâu? Ai chủ động? Tại sao tớ không biết?”.

Bao lâu? Chu Tâm không rõ nữa.

Ai chủ động? Có lẽ là cô đi.

Năm đó, chỉ như vậy Chu Tâm đã thấy mãn nguyện, bởi vì sự âm áp của Doãn Mặc Niên, nụ cười, bàn tay của cậu ấy, bờ vai, tấm lưng rộng, tất cả hầu như đều thuộc quyền sở hữu của cô, của riêng cô. Anh ấy cũng chỉ đối tốt với một mình cô.

Doãn Mặc Niên vẫn đi làm thêm như thường ngày, những ngày lễ còn kiếm việc đi bán hoa.

Valentine đến, Chu Tâm vốn muốn bảo cậu ấy nghỉ một ngày để đi cùng mình, nhưng cuối cùng đành trở về nhà, trùm chăn mà ngủ qua ngày đó.

Không ngờ đêm hôm ấy Doãn Mặc Niên chạy đến dưới nhà cô, lúc ấy đã hơn mười một giờ, Chu Tâm mở cửa ra lan can đứng nhìn anh ấy, Doãn Mặc Niên đang ôm cái gì đó trong ngực, đi qua đi lại.

Cô đành phải lên trèo từ lan can xuống đất.

“Ngày hôm nay em không nhận hoa của ai chứ?”.

Chu Tâm phỏng má lắc đầu. Nếu trước đây, một cô gái xin xấn như cô, ngày valentine nhận được hoa là chuyện bình thường, nhưng kể từ ngày Doãn Mặc Niên choàng vai cô gần như đi khắp trường, cô liền trở thành hoa đã có chủ. Còn nam sinh nào dòm ngó nữa.

Doãn Mặc Niên nhìn thấy thế lại cười càng tươi hơn, chìa thứ trong ngực ra.

Một hộp socola nhỏ nhắn được gói đẹp để hiện ra trước mắt Chu Tâm.

“Cho em”.

Anh rất tự nhiên đút một viên socola cho cô.

Chu Tâm nhìn anh thật chăm chú, vàng trán cương nghị, đôi mắt to dài, sống mũi cao, bờ môi mỏng.

Cô bất ngờ choàng tay kéo đầu cậu ấy xuống, nhón chân, đặt môi lên môi cậu ấy, vị socola ngọt ngào lan tỏa.

Khi Doãn Mặc Niên đứng trú mưa chờ cô đi học. Hai bàn tay liên tục xoa vào nhau. Đến lúc nắm tay cô thì tay anh ấy đã rất ấm.

Đôi lúc Chu Tâm lười, lại được anh cõng trên con đường về nhà, vừa đi vừa hát.

Lúc đó Chu Tâm không biết về tương lai, chỉ có thể chắc chắn một điều, cô sẽ không bao giờ yêu một người nào khác giống như đã yêu Doãn Mặc Niên.

Năm Chu Tâm mười sáu tuổi, Doãn Mặc Niên dắt cô đến trường đại học B, hai người đi một vòng lớn, sau đó dừng lại ở cây cổ thụ phía sau khoa Nhạc Viện của trường, có người đang đánh đàn, tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên, Doãn Mặc Niên mỉm cười nhìn Chu Tâm, ánh mắt anh sáng ngời “Sau này anh sẽ học ở đây, có phải rất lớn không?”.

Chu Tâm cũng vui theo anh “Đúng, rất lớn a”.

Doãn Mặc Niên trong mắt giương như rất phấn khởi, ánh mắt cười nhìn cô, giọng anh nhẹ nhàng lại rất kiên định “Chu Tâm, sau này anh sẽ cố gắng học, cố gắng kiếm tiền, sẽ không để em chịu khổ, đến lúc đó, em gả cho anh, được không?”.

Doãn Mặc Niên làm việc rất quyết tâm, anh không có những mối quan hệ mập mờ, dây dưa. Cũng không có ý định qua lại với người khác. Chu Tâm là người đầu tiên anh chọn, cũng là người anh muốn cùng đi đến cả cuộc đời.

Chu Tâm nhìn thẳng vào mắt anh, giây phút đó, cô mỉm cười, ánh mắt kiên định, không do dự mà nói “Được, chờ đến lúc đó, em sẽ gả cho anh”.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô, giọng âm áp trầm thì bên tai cô “Cả đời này, chỉ yêu em, nhất định phải là em”.

Năm cô mười sáu, anh đã định ra một lời hứa. Lời hứa cho cả đời. Chỉ là, so với cả đời, thì tuổi mười sáu của bọn họ là quá sớm.

Doãn Mặc Niên lên đại học rồi, không còn những buổi chiều tan học về cùng đường nữa. Năm nhất đại học, Doãn Mặc Niên tất bật với công việc kiếm tiền trang trải cuộc sống, học phí, cũng là khi bọn họ bắt đầu có khoảng cách, khi những buổi gặp mặt ngắn lại, những cuộc nói chuyện thưa dần.

Có mấy lần, Chu Tâm đến lớp tìm Doãn Mặc Niên, thường bắt gặp một cô gái ngồi bên cạnh anh, hai người trò chuyện khá vui vẻ. Lúc đầu, Chu Tâm không để ý lắm, cô chỉ bắt đầu nhớ tên cô ấy khi cô nhìn thấy Doãn Mặc Niên điu cô ấy xuống cầu thang.

Cô cũng cố quay đi và trấn tĩnh mình, có lẽ chân cô ấy bị thương, có lẽ cô ấy không được khỏe. Cô không muốn biến mình thành kẻ ghen tuông bừa bãi.

Cho dù chưa một lần anh bảo cô trở thành bạn gái mình, nhưng Chu Tâm hiểu, chẳng qua chỉ là một câu nói, nếu như trong lòng không chấp nhận, thì hình thức cũng không còn quan trọng nữa.

Khi cô hỏi đùa Doãn Mặc Niên “Lớp anh có cô bạn tên Huệ Đình gì đó, em vừa gặp cô ấy, thật rất xinh đẹp”.

Doãn Mặc Niên vẫn nắm tay cô bước đi, nhưng lại không nhìn cô mà trả lời “Ừ”.

Chu Tâm lại thấy khó chịu trong lòng, đưa tay câu lấy cổ anh ấy, kéo xuống đối diện cô, cười đùa với anh ấy “Có xinh bằng em không?”.

Doãn Mặc Niên thản nhiên “Em xinh bao giờ?”.

Lòng cô trùng xuống, thả anh ấy ra bước nhanh hơn.

Từ phía sau lưng, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, anh ấy cuối đầu nói nhỏ vào tai cô “Vớ anh, em là đẹp nhất”.

Bởi vì lúc còn yêu, nên điều gì cũng thấy ngọt ngào.

Một lần, sinh nhật Chu Tâm đi cùng đám bạn bè, bởi vì Doãn Mặc Niên bận đi làm, không thể nghỉ được, lần đó Chu Tâm về khuya, giữa đường vô tình đụng phải một lão già, cả người nồng nặc mùi rượu, khi lão ấy nắm tay cô, cô liền mạng giăng ra, bỏ chạy, vừa chạy vừa điện cho anh ấy. Chuông chỉ vừa đổ liền bất máy.

Chu Tâm chỉ kịp nói tên đường cho anh ấy. Đầu bên kia anh ấy chỉ hét một câu “Chạy cho nhanh vào” rồi tắt máy ngay lập tức.

Cô chạy được một chút liền trật ngã, cũng tại hôm nay mặc váy, chân mang giày cao gót. Lúc ông già ấy chụp được chân cô, cô liền liều mạng đạp, còn gỡ giày ra, dùng gót đánh loạn xạ vào người ông ấy.

Giăng co một lúc, lão ta đánh Chu Tâm một bạt tay, cô ngã xuống, đau rất cả mặt. Lúc ấy sợ đến chết đi ấy. Từ phía sau cô, một bóng người chạy lại, anh ấy cho ông ta mấy cú đá, ngã lạng quay, lúc Doãn Mặc Niên ngồi xuống bên cạnh cô, Chu Tâm đã lao vào lòng anh ấy, dùng hết sức bình sinh để khóc như chưa từng khóc bao giờ.

Lúc Doãn Mặc Niên sờ vào một bên má vẫn còn sưng của Chu Tâm, có lẽ vì đã chạy thật nhanh đến đây nên giọng anh hơi run “Xin lỗi”. Chu Tâm thấy đôi mắt anh ửng đỏ. Sau đó cần trọng hôn lên má mình, hình như... thật không còn đau nữa.

Doãn Mặc Niên cởi áo khoác buộc quanh eo cô, tháo đôi giày cầm trên tay, công cô suốt cả quãng đường về nhà.

Cô vẫn cảm nhận được bàn tay anh ấy run rẩy, nhịp tim đập rất nhanh.

Cả đoạn đường anh im lặng không nói gì.

Chu Tâm cũng chỉ biết dụi mặt vào hõm vai anh, khóc không thành tiếng “Xin lỗi”.

Chu Tâm thi vào trường mà Doãn Mặc Niên học. Có một lần, lúc bọn họ gặp tai nạn là một buổi chiều trở về từ viện bảo tàng thành phố. Chuyến xe buýt lúc đó khá ít người, khi cô ngồi dựa đầu vào vai Doãn Mặc Niên mơ màng ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng người la hét, Doãn Mặc Niên ở bên tai cô nói “Giữa chặt lấy ghế trước”. Chu Tâm hoảng hồn dùng hai tay nắm chặt ghế phía trước, nhìn chiếc xe lao nhanh trên đường.

Chu Tâm run rẩy khóc không ra tiếng, méo máo nhìn anh “Doãn Mặc Niên, em sợ quá, chúng ta...”.

Doãn Mặc Niên tay nắm chặt ghế, một tay ôm lấy cô nói “Đừng sợ, sẽ không sao đâu”.

Chiếc xe đâm vào dây phân cách bên đường, cô chỉ nghe một tiếng động thật lớn, sau đó cảm giác đau đớn, mở mắt ra nhìn thấy gương mặt quen thuộc của anh, trên mặt còn có mấy vết xước rỉ máu.

Chu Tâm ôm lấy anh, vẫn chưa hết hoảng sợ mà khóc.

Giọng anh âm áp trên đỉnh đầu “Không sao, không sao rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Chương 3 (Phần 1)

Trên suốt chặn đường đến bệnh viện, Doãn Mặc Niên đều nắm lấy tay cô, chưa bao giờ buông ra, giống như nắm đến cả đời vậy.

Doãn Mặc Niên lần đó bị gãy hai sườn sườn, tôi biết, là vì khoảnh khắc xe lật ngang, anh ấy đã ôm lấy Chu Tâm trong lòng.

Chu Tâm nghĩ, sau này, cho dù có người đàn ông khác hy sinh vì cô như vậy, cô cũng không thể trao người đó tình yêu như đã yêu Doãn Mặc Niên, bởi vì tình cảm kiếp này của cô, tất cả đều đã được trao đi một lần duy nhất, cho một người duy nhất.

Bà lão Tần phát bệnh, càng lúc càng yếu, Doãn Mặc Niên ở suốt trong bệnh viện. Chu Tâm tan học xong, lại chạy đến, ngồi bên cạnh anh, hoặc là giúp anh làm gì đó, hoặc là chỉ ngồi nhìn anh.

Vào một ngày mùa đông tháng mười một, bà lão Tần ra đi.

Một bà lão Tần nằm trong nghĩa trang ngoại thành. Khi người ta về hết, Doãn Mặc Niên vẫn một mình quỳ trước mộ, đôi mắt nhìn vào tấm ảnh trên bia mộ. Chu Tâm từ từ đi đến, lặng lẽ đứng bên cạnh anh.

Một lúc sau, Doãn Mặc Niên ngẩng đầu nhìn cô, giọng thiếu thào “Chu Tâm, anh phải làm sao bây giờ?”.

Chu Tâm vòng tay qua đầu anh, ôm lấy anh vào lòng mình, cô nghe thấy mình nấc lên, giọng nghẹn ngào “Anh còn có em, Mặc Niên, anh vẫn còn có em”.

Đó là lần đầu tiên, Doãn Mặc Niên bật khóc, ở trong lòng cô, cô có thể cảm nhận được sự run rẩy của anh, nghe rõ ràng từng tiếng nấc nghẹn của anh, nhìn thấy bờ vai anh run lên.

Doãn Mặc Niên yếu đuối, chỉ có khoảnh khắc ấy, yếu đuối trước mặt cô.

Không lâu sau đó, Doãn Mặc Niên nhận được học bổng du học. Khi ấy Chu Tâm chỉ vừa học năm hai, khi cô hay tin, buồn thất thiếu mấy ngày. Nhưng cô không thể bảo anh đừng đi, đó là tương lai của Doãn Mặc Niên, là cuộc đời của anh ấy.

Sáng hôm sau Doãn Mặc Niên bay sang mỹ, mà hiện tại đã gần giờ sáng, anh ấy đang đứng trước mặt Chu Tâm.

Ngày đó yêu anh, Chu Tâm chưa bao giờ nghĩ, sẽ có một ngày, một ngày mà bọn họ phải chia xa, cách nhau đến nửa vòng trái đất.

Chẳng thể nói gì, chỉ có thể im lặng nhìn nhau, dường như tất cả đều nghẹn ứ lại ở cổ, cố gắng lắm Chu Tâm mới mở miệng nói được một câu “Nhất định... không được quên em”. Sau đó liền khóc, nước mắt cứ thế mà chảy dài.

Doãn Mặc Niên vòng tay ôm lấy cô, siết chặt.

Anh ấy kiên định nói “Không bao giờ quên em, anh không bao giờ cho phép mình quên em. Chu Tâm, bất luận điều gì xảy ra, phải tin rằng anh, cả đời chỉ yêu một mình em, em là duy nhất. Chờ anh trở về”.

Lời hứa đó, rất nhiều năm sau, khi Chu Tâm ngồi nhìn bức ảnh duy nhất của hai người, đều rơi nước mắt. Chỉ cần nhớ lại, từng mạch máu trong cơ thể đều như ngưng chảy, đau đớn tận tâm can.

Ngày đầu tiên sau khi Doãn Mặc Niên đi, Chu Tâm ở trước dưới cây cổ thụ phía sau khoa nhạc viện, đứng đó rất lâu, sau đó lại khóc rống lên, giống như một đứa trẻ.

Chu Tâm chuyển đến ký túc xá của trường, cô bắt đầu muốn sống độc lập, Trịnh Kiều là bạn cùng phòng của Chu Tâm, bạn bè cùng lứa ai ai cũng có bạn trai, duy chỉ Chu Tâm trước sau vẫn đi có một mình. Nhưng cả phòng đều biết, trong lòng Chu Tâm có một người được cô cất giữ rất sâu, rất kỹ.

Bởi vì điện thoại quốc tế rất đắt, thế nên hầu như bọn họ chỉ liên lạc bằng mail và mạng xã hội.

Chu Tâm cố gắng những ngày không có anh, chỉ lao đầu vào học và đi làm, từng ngày trôi qua đều buồn tẻ. Doãn Mặc Niên rời xa cô được nửa năm, Chu Tâm nhận được một lời tỏ tình. Anh ấy hơn cô một khóa, khi ấy Chu Tâm ngay cả nhìn cũng không nhìn lấy một lần, cô bỏ đi để lại một câu “Đừng theo đuổi tôi, tôi không thích anh, một chút cũng không”.

Sau đó có một lần, Chu Tâm lướt trên mạng, vô tình bắt gặp vài tấm hình của Doãn Mặc Niên chụp cùng một cô gái, anh ngồi trên du thuyền, cô ấy ôm eo anh, đầu ngả vào vai anh, hai người cùng cười rất tươi.

Còn có bức hình cô gái ấy hôn lên má anh.

Mà cô gái kia, là Hạ Huệ Đình.

Chu Tâm lập tức gọi điện cho anh, cuộc gọi đầu tiên của bọn họ, là năm thứ hai sau khi anh đi.

Thật lâu sau mới có người bắt máy, giọng anh vẫn trầm ấm như vậy.

“Mặc Niên, em nhớ anh”.

Anh yên lặng, tôi có thể nghe hơi thở của anh.

“Anh cũng nhớ em”.

Chỉ như vậy thôi, Chu Tâm sẽ bớt sợ hãi, không biết từ bao giờ, trong cô luôn có một nỗi sợ, lo sợ một ngày anh sẽ rời xa anh.

“Mặc Niên, anh vẫn yêu em đúng không?”.

“Ừ”.

“Anh sẽ không yêu người khác đúng không?”.

“Em sao vậy? Sao lại hỏi thế?”.

Chu Tâm kiểm giọng mình lại, cười hề hề “Không. . . chỉ là nước mỹ nhiều cô gái xinh đẹp như thế, em sợ anh sẽ quên em mất”.

“Sẽ không đâu, em đừng lo mấy chuyện không đâu nữa. Sắp đông rồi, em phải giữ ấm, đừng để bị cảm, còn nữa, tuyệt đối không được về khuya, không được...”

Chu Tâm nghe anh huyền thuyên một hồi, mới cắt lời anh “Em biết rồi, em cúp máy đây, điện thoại đường dài tốn kém”.

“Ừ, tạm biệt”.

Khi Chu Tâm gác máy, không hiểu sao nước mắt lăn dài trên mặt, cô lấy hai tay ôm gối khóc nức nở.

Anh ấy như thế này, nếu một ngày bỗng nhiên rời bỏ cô, cô không biết phải như thế nào đây?

Cuộc gọi thứ hai là vào mấy tháng sau đó, ngày valentine, Chu Tâm đứng ở lan can, giống như nhìn thấy cậu trai trẻ đứng dưới nhà, trong tay ôm thứ gì đó, đi đi lại lại, liền vào phòng gọi cho anh.

Một lúc lâu, anh mới bắt máy. Vẫn là giọng nói quen thuộc, nhưng dường như cách nửa vòng trái đất, lại thấy xa xôi.

Lòng cô nhảy lên một cái.

“Alo?”

Chu Tâm muốn hỏi anh nhiều thứ, cuối cùng lại chỉ thờ dài “Em nhớ anh”.

“Ừ”.

“Hình như có người ở bên cạnh anh?”.

Anh im lặng một chút “Ừ”.

Chu Tâm cười đùa “Không phải là bạn gái chứ?”.

Đầu dây bên kia chợt im phăng phắt, ngay cả hơi thở của anh cũng không nghe rõ, một lúc sau, anh lên tiếng “Không phải, em đừng nghĩ lung tung, anh còn có công việc, anh gọi lại em sau nhé!”. Sau đó liền cúp máy.

Chu Tâm siết chặt bàn tay mình, yên lặng ngồi trên giường, chờ đợi. Khoảng thời gian chờ đợi đó rất dài.

Chu Tâm bắt đầu đi làm, cô muốn gọi cho anh, nhưng mỗi lần đều là anh bận không nghe máy được, cũng không hề trả lời cô khi cô hỏi “Bao giờ anh sẽ về?”.

Chu Tâm biết, giữa bọn họ đã có một khoảng cách vô hình, khiến cô càng lúc càng xa anh, càng lúc càng không hiểu anh nghĩ gì.

Có một ngày, Chu Tâm đứng ở ngã ba đường đến ngõ ngắc, bởi vì cô nhìn thấy anh, anh trở về rồi, bên cạnh còn có thêm một cô gái.

Anh trở về từ lúc nào? Chu Tâm đuổi theo chiếc xe cả đoạn đường dài, cô vút luôn cả giày, hai chiếc giày cao gót lăn lông lốc bên vệ đường, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Chu Tâm nhìn chiếc xe khuất hẳn, ánh mắt mờ mịt, chỉ biết ngơ ngác gọi “Mặc Niên”.

Chu Tâm nằm dài trên giường, bàng hoàng, trống rỗng, hầu như không thể nghĩ được chuyện gì. Chỉ có thể mở to mắt nhìn trần nhà đến khi trời sáng.

Cô không biết mình đã nằm như thế bao lâu, cho đến khi chị tổ trưởng gọi điện, cô mới mơ hồ thấy mình bắt máy, chị nói gì thì cũng không rõ, chỉ nhẹ

nhàng nói với chị “Chị Tô, em bệnh rồi, em xin nghỉ ba ngày”. Sau đó liền cúp máy.

Chu Tâm không dám gọi cho anh, lẽ như mọi chuyện là thật thì cô phải thế nào? Lẽ như anh nói không cần cô nữa thì phải làm thế nào?

Nhưng cô có tránh cũng không tránh khỏi.

Chu Tâm lơ đãng nhìn đến góc đường, bắt gặp bóng người quen thuộc, Doãn Mặc Niên đang đứng chờ dưới cửa nhà cô, bốn năm rồi, cho dù thời gian có bào mòn đi tất cả, cũng không thể làm phai mờ đi Doãn Mặc Niên trong lòng cô. Trong giây phút ấy Chu Tâm muốn cầm đầu chạy về phía anh, muốn nhào vào lòng Doãn Mặc Niên, muốn vòng tay ôm chặt lấy anh, vùi mặt thật sâu vào lòng anh, dùng cả sức lực để ôm lấy, nhưng, đôi chân cô sững lại, không thể nhấc nổi, chỉ có thể đứng một chỗ nhìn anh chậm chậm bước về phía mình.

“Anh về rồi”.

Chu Tâm cười gượng một tiếng “Làm sao anh biết chỗ em ở?”.

“Anh có đến nhà em, bác gái nói em đã chuyển ra ngoài”.

“À, ra là vậy”.

Doãn Mặc Niên nhìn cô một lúc, anh thờ dãi “Anh có chuyện muốn nói”.

Chu Tâm vuốt nhẹ mái tóc, cười nhạt “Chuyện gì cơ? Là chuyện anh muốn tránh em? Hay là chuyện anh có bạn gái?”.

Doãn Mặc Niên hơi cúi đầu, anh tránh ánh mắt của cô, giọng trầm xuống “Anh xin lỗi, anh... sắp kết hôn rồi”.

Bàn tay Chu Tâm siết lại, móng tay cắm vào khiến cô đau rát, một giọt nước lạnh lẽo rơi xuống, ngay cả giọng cô cũng run run “Đã đi đến mức kết hôn rồi sao? Anh đến là muốn thông báo với em, anh sắp kết hôn?”.

Chu Tâm sững người, ngơ ngác nhìn anh “Anh lặp lại lần nữa”.

Lòng Doãn Mặc Niên rối bời, anh không biết phải đối mặt với cô thế nào.

“Anh sắp kết hôn”.

Giọng Chu Tâm lạc hẳn đi, cô cầm túi xách liên tục đánh vào người anh “Anh bảo em chờ, em chờ anh suốt bốn năm, chờ đến khi anh trở về kết hôn cùng người khác? Doãn Mặc Niên, anh làm sao có thể, làm sao có thể đối với em như vậy?”.

Doãn Mặc Niên để mặc cô đánh, chờ cho Chu Tâm ngừng lại, anh mới nhỏ giọng “Xin lỗi, là anh có lỗi với em”.

Chu Tâm đánh mệt rồi, la hét cũng mệt rồi, cô ngồi gục xuống, giọng thiếu thào “Mặc Niên, anh sẽ không yêu người khác, anh đã hứa với em rồi, em đã học nấu ăn, sau này em có thể chăm sóc anh, em đã hứa với bà nội là sẽ chăm sóc anh”.

Doãn Mặc Niên ngồi xuống, muốn vươn tay ôm lấy cô, nhưng cô lại đẩy anh ra.

“Sao anh lại trở về? Em đã yêu anh nhiều như thế mà, em đã một lòng chờ đợi anh trở về. Em đã rất nhiều lần nghĩ về ngôi nhà nhỏ, nghĩ về mỗi buổi sáng thức dậy nhìn thấy anh, lúc buồn có thể khóc trong lòng anh. Em đã chờ đợi anh về để cùng thực hiện những điều đó. Tại sao lại đối với em như vậy?”.

Chu Tâm loạn choạng đứng lên, cũng không cho Doãn Mặc Niên đỡ lấy mình, cô bước về phía nhà, cả người gần như không còn sức sống.

Giây phút cánh cửa đóng sập lại, Chu Tâm biết anh vẫn đi theo sau cô, cô chợt nhớ đến ngày valentine năm đó, rồi bỗng bật cười, cười đến đau thắt ruột gan.

Cuối cùng quỳ cả người xuống, ôm lấy đầu gối, cuối mặt cười trong nước mắt, cả người đều run lên.

Doãn Mặc Niên lẳng lặng đứng bên ngoài cánh cửa, khoảng cách giữa hai người lúc ấy, đã xa đến mức không thể nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4: (Phần 1)

Cánh cửa bật mở, Doãn Mặc Niên xuất hiện với bó hoa hồng tươi rực rỡ, anh nở nụ cười ấm áp nhìn cô, giống như trong quá khứ, Chu Tâm đáp trả ánh mắt của anh, cô dịu dàng đưa tay về phía anh, dường như giữa hai người chưa từng có tổn thương, cũng chưa từng xa cách. Chỉ một chút nữa thôi, bàn

tay còn chưa kịp chạm tay.

Chu Tâm bỗng mở to mắt nhìn trần nhà, đồng hồ báo thức vẫn còn reo in ỏi. Cô với tay tắt nó. Hóa ra là mơ. Một giấc mơ hoang đường đến vậy.

Chu Tâm không còn gặp lại Doãn Mặc Niên nữa, một ngày trước khi anh kết hôn, Chu Tâm cũng nhận ra rốt cuộc mình cũng không thể im lặng mà buông xuống,

Bờ sông thật yên tĩnh. Cô ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn thấy anh từ từ bước về phía mình, thời gian trôi chậm lại, trở về mấy năm trước, kỉ niệm một năm khi hai người quen nhau, cô đã ngồi đợi anh ở đây, anh chạy hốt hải đến, trên trán mồ hôi.

“Xin lỗi, anh đến trễ”.

Chu Tâm chẳng những không tức giận mà lại thấy thương anh vì phải lo toan những khó khăn trong cuộc sống hằng ngày, toan tính về cơm áo gạo tiền.

Cô đưa tay lau mồ hôi cho anh, nhẹ nhàng cười nói “Không sao, dù anh có đến muộn hơn, em vẫn đợi mà”.

Anh nhìn cô, dường như trong đôi mắt đen cương nghị ấy, chỉ có một mình cô. Anh rút từ túi áo ra một chiếc nhẫn. Chu Tâm còn nhớ, lần trước đưa bạn trong lớp quen bạn trai, ngón tay lúc nào cũng đeo một chiếc nhẫn, còn là loại rất đắt tiền. Cô cũng từng một lần nói muốn cùng anh đeo nhẫn cặp như thế. Anh chỉ cười vỗ nhẹ lưng cô “Anh sẽ làm việc thật chăm chỉ”.

Anh cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón tay út của cô, vô cùng cẩn thận “Sau này anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, mua cho em chiếc nhẫn đẹp nhất”.

Chu Tâm cảm động rơi nước mắt, cô nhào vào lòng “Em biết mà, người khác đều sai, chỉ có em là đúng, yêu anh chính là điều em làm đúng nhất”.

Doãn Mặc Niên ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa tay vỗ nhẹ vai cô “Em không sao chứ?”.

Chu Tâm đưa tay lau nước mắt, mỉm cười chua xót “Không có gì, chỉ là nhớ lại một chút ký ức năm đó”.

Môi Doãn Mặc Niên mấp máy, nhưng rồi anh lại không nói.

Chu Tâm nhìn ra bờ sông, lắng lắng nghe nhịp đập con tim mình.

“Anh sắp kết hôn rồi, chắc bận lắm nhì, em không làm phiền anh chứ?”

Doãn Mặc Niên nhẹ lắc đầu.

Cô quay sang mỉm cười nhìn anh “Em mượn anh ngày hôm nay, được không?”

Doãn Mặc Niên nhìn cô. Cô là mối tình đầu của anh, là thanh xuân tươi đẹp nhất của anh, là mảnh ghép duy nhất của anh suốt thời niên thiếu đó.

Chu Tâm kéo Doãn Mặc Niên trở về trường, nắm tay anh đi xuyên qua dãy hành lang cũ, mọi thứ đều đã thay đổi, chỉ có cảm giác trong cô vẫn tồn tại vĩnh cửu.

Đi ngang qua quán nước gần trường, đôi chân Chu Tâm chợt dừng lại, Doãn Mặc Niên cũng dừng người.

“Anh nhớ không? Những năm đó em đều ngồi bên ngoài chờ anh tan làm, mấy chiếc ghế cũng bị đổi rồi”.

Bàn tay Doãn Mặc Niên siết chặt tay cô, cô biết cảm giác của anh cũng như cô lúc trước, khi phát hiện những thứ từng tồn tại trong hồi ức, lần lượt đều thay đổi.

Thanh xuân từng tuyệt vời như thế rồi cũng sẽ trôi qua. Tình yêu không hề lớn như chúng ta vẫn nghĩ, có thể vượt qua tất cả mọi thứ. Chỉ là mấy năm thôi, liền không vượt qua được, Chu Tâm còn mong đợi cùng anh đi qua mấy lần mười năm, sống đến bạc đầu.

Chu Tâm kéo Doãn Mặc Niên vào một quán bar, cùng nhau cạn hết từng ly rượu. Khi men say ngấm vào người. Khi lao vào nhau như những con người đang yêu nhau, Chu Tâm hiểu rằng, tình cảm trong cô chưa bao giờ vơi, vẫn như một ngọn lửa chờ bùng cháy.

Khi anh hôn cô, nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt, giống như đem trút tất cả cảm xúc ngần ấy năm ra.

Yêu thương qua đi thì sẽ cạn hay sao?

Một giọt nước ấm nóng rơi trên mặt Chu Tâm, cô ngỡ ngàng, vì sao anh lại khóc?

Chu Tâm cảm nhận được anh đang run rẩy.

Cô xoa nhẹ đầu anh, vỗ về như một đứa trẻ.

Một lúc sau, Doãn Mặc Niên hít thở mấy lần, chầm chậm nói “Xin lỗi... xin lỗi em”.

Chu Tâm cười buồn “Anh còn yêu em không?”.

Anh ở trong lòng cô im lặng.

“Anh không tiếc nuôi thanh xuân ấy, nhưng em lại tiếc nuôi hai chúng ta của quá khứ. Quá khứ ngọt ngào đến vậy, thật là không nỡ”.

“Cho những năm tháng đã qua, cho tương lai chúng ta từng hứa hẹn, cho những yêu thương còn dang dở, tình yêu của chúng ta không đủ lớn để vượt qua tất cả, Mặc Niên, anh nhất định phải hạnh phúc”.

Chu Tâm bỏ đi, mặc cho anh ngơ ngác nhìn theo, ánh mắt hướng lên những tia đau lòng. Nhưng mà, biết làm sao được, anh sẽ là người đàn ông của người khác, những yêu thương cô đã từng có, cũng không có nghĩa cô có quyền chiếm giữ nó đến trọn đời.

“Mặc Niên, sau này, sẽ không gặp lại”.

Ngày anh kết hôn, trời đã chuyển lạnh, Chu Tâm một mình bước vào quán cà phê, trước đây nơi này là tiệm mì Doãn Mặc Niên từng đi làm, bây giờ đã thay đổi rồi.

Cô chủ quán xinh đẹp hỏi cô “Chị dùng gì?”.

Chu Tâm nhìn chằm chằm vào cửa sổ.

“Một ly cà phê”. Cô lại hỏi “Quán này... mở được bao lâu rồi?”.

Cô gái kia cười nói “Hơn một năm rồi ạ”.

Chu Tâm cúi mặt, cười cười “Vâng... cảm ơn”.

Hóa ra, từng mảng ký ức đã tự rời xa cô lúc nào không hay, không phải cứ quay lại là sẽ gặp được. Cô cũng không thể giữ được tất cả những kỷ niệm, đến lúc muốn đi, chúng sẽ đi.

Ly cà phê không bỏ đường, quả thật rất đắng.

Ký ức càng ngọt ngào bao nhiêu, thì khi nhớ lại, chính là lưỡi dao sắc nhọn bấy nhiêu, cứa trái tim đến rỉ máu.

Cô đã từng yêu anh, kiên định như vậy, cố chấp như vậy, nhiều năm sau cũng chưa một lần nào hối hận. Nhưng mà, ngày hôm nay cô chợt hiểu “Có người tưởng như là cả đời, cuối cùng cũng chỉ là thoáng qua”.

Doãn Mặc Niên năm đó là người mà cô yêu nhất, dùng cả cuộc đời này để yêu. Cũng là người mà cô chờ đợi, dùng cả cuộc đời này để chờ đợi.

Chu Tâm vẫn hay bắt gặp anh trên ti vi, người đàn ông thành đạt, người vợ xinh đẹp đứng cạnh anh như nữ chính trong cuốn truyện dài, còn cô, mãi chỉ là một người ngoài cuộc, một ảo ảnh mang tên ký ức.

Lại một năm nữa, Chu Tâm gặp lại Diêu Hà, cô ấy hiện là một nhà thiết kế thời trang, làm việc tại một công ty lớn, bọn họ gặp nhau, hàn huyên đủ thứ chuyện. Cô ấy bắt chợt hỏi “Chu Tâm, cậu chưa có mối quan hệ nào sao?”.

Chu Tâm cười cười, khuấy cà phê trong cốc “Vẫn chưa”.

Lời Diêu Hà đầy rẫy tiếc nuối “Haizzz, năm đó còn ngờ sau này cậu cùng Doãn Mặc Niên sẽ kết hôn, trong mấy người chúng ta, ai ai cũng nghĩ vậy”.

Tôi nhìn cô ấy, cố nặn một nụ cười gượng gạo “Tớ cũng nghĩ vậy đấy. Đùa thôi, cũng là chuyện quá khứ rồi, năm đó còn trẻ, yêu đương điên cuồng đến thế, cứ nghĩ tình yêu to lớn, vĩ đại đến đường nào, cuối cùng cũng không thể vượt qua thời gian, những vụn vặt trong cuộc sống”.

“Đề tớ giới thiệu cho cậu vậy”. Đôi mắt Diêu Hà mở to, đầy phấn khởi.

Chu Tâm nhướn mày, cười nhạt.

Nhưng cô lại chấp nhận sự mai mối của Diêu Hà, quen biết Lý Hiên, cùng anh ta bắt đầu mối quan hệ mới.

Lý Hiên là một giám đốc thời trang, anh hơn cô ba tuổi, là người đàn ông cứng rắn.

Cảm giác ở bên Lý Hiên cũng bình thường như bao người khác. Chu Tâm nghĩ, có thể mình đã già đi, đã không còn yêu thương cháy bỏng của tuổi trẻ.

Cô đã hai mươi bảy tuổi, năm sau có lẽ nên kết hôn, rồi sinh con, có thể sinh con trước ba mươi tuổi. Sau đó cùng chồng nuôi dạy con thật tốt. Nhưng mà, cô chưa từng nghĩ, mình sẽ cùng già đi bên cạnh một người đàn ông, không phải Doãn Mặc Niên. Nghĩ đến lại thấy thật lạ.

Lý Hiên giống như một người bạn trai chuẩn mực, anh ấy nắm tay Chu Tâm đi qua những con đường dài, cõng cô trên lưng, tay cầm đôi giày cao gót của cô, vào những ngày lễ, anh sẽ tặng hoa, đôi khi là những món trang sức mà anh nghĩ nó hợp với cô.

Vào ngày kỷ niệm một năm quen nhau, Lý Hiền đặt chiếc nhẫn kim cương nhỏ trong một cái hộp, anh đẩy nó đến trước mặt cô, ánh mắt nhu tình nói “Chu Tâm, gả cho anh nhé”.

Chu Tâm nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, rất sang, rất đẹp, nhìn rất đáng giá.

Nhưng mà, tận sâu trong lòng cô, thứ quý giá nhất vẫn là socola của cậu thiếu niên đứng dưới nhà giữa đêm, là chiếc nhẫn rẻ tiền nhưng phải mất nửa tháng lương làm việc vất vả trong quán mì, là những chai sữa nhỏ mà người kia phải rút ra từ bữa ăn của mình để mua cho cô.

Chu Tâm nhìn Lý Hiền, bỗng nhiên cảm thấy dường như mọi thứ đều nhanh quá, thời gian chính là thứ ích kỷ nhất trên đời, không hề để người ta có cơ hội giữ lấy, dù chỉ là một chút.

Cô nhẹ nhàng nói với anh “Em hiện tại vẫn chưa muốn kết hôn”.

Lý Hiền có chút mất mát “Vậy em giữ nó, cho đến khi nào em muốn kết hôn”.

Chu Tâm chậm chậm cầm lấy chiếc hộp, cất vào túi xách “Được”.

Mấy tháng sau đó, khi Chu Tâm đón sinh nhật lần thứ hai mươi tám của mình.

Cô cùng Lý Hiền lái xe đến nhà hàng Nhật trong thành phố. Xe đi qua một đoạn đường, người đứng xung quanh hơi đông, chắc là vừa xảy ra tai nạn.

Lúc đi ngang qua khu thương mại, trên màn hình lớn bên đường, đưa tin trực tiếp từ vụ tai nạn giao thông, hiện trường có chiếc ô tô hỏng nặng, cửa kính vỡ nát. Chu Tâm nhìn thoáng qua, gương mặt bỗng chốc đông lại. Cô gần như không nghe thấy giọng mình

Cô không biết bản thân đã đến bệnh viện như thế nào, chỉ biết khi mình chợt tỉnh, ngẩng đầu lên, cửa phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, cô thấy Hạ Huệ Đình đứng bên ngoài, khóc rất thương tâm.

Chu Tâm nhìn cô ấy, dáng người mỏng manh không ngừng run rẩy. Có lẽ Hạ Huệ Đình yêu Doãn Mặc Niên rất nhiều, liệu, có yêu như cô đã yêu anh ấy.

Nhưng hiện tại, cô chỉ có thể lặng lẽ đứng dựa vào tường, im lặng chờ đợi. Móng tay bấm vào da thịt, đau đến tê tái.

Cô đã bảo anh nhất định phải sống thật hạnh phúc, như vậy, bản thân cô cũng sẽ sống thật hạnh phúc. Anh giống như bầu trời của cô, từ năm mười bảy tuổi, chính là bầu trời của cô, nhìn bầu trời của mình cứ thế sụp đổ, anh bảo cô phải hạnh phúc như thế nào?

Khi bác sĩ thông báo anh có thể hôn mê vài tháng, cũng có thể là cả đời không tỉnh lại được, nước mắt Chu Tâm cuối cùng cũng không kiềm được mà rơi xuống, có lẽ rất lâu rồi, cô đã không còn khóc như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5 (Phần 1 _ Hoàn)

Chu Tâm trượt xuống, cô gục người ôm lấy hai chân, cảm thấy thế giới này gần như vụn vỡ, Lý Hiền đã đứng bên cạnh cô từ bao giờ, gương mặt thâm trầm nhìn cô. Lúc anh dịu cô ra xe, giọng anh trầm xuống “Người trong đó, em quen sao?”.

Chu Tâm mệt mỏi nhắm hờ mắt “Ừm”.

“Là bạn trai cũ?”

Chu Tâm khẽ mở mắt, thờ dài “Hôm nay em muốn ở một mình”.

Cô mở cửa xe, vẫy tay một chiếc taxi, rời khỏi, không hề ngoảnh đầu lại nhìn Lý Hiền một lần.

Một tuần sau đó, bọn họ chia tay.

Lý Hiền nhìn chiếc nhẫn bị trả lại, chỉ hỏi cô một câu “Em, có từng yêu anh không?”.

Chu Tâm chớp nhẹ đôi mắt “Xin lỗi anh”. Cô không trả lời, nhưng anh cũng đã biết được đáp án, Lý Hiền thu lại chiếc nhẫn, anh thờ dài, giọng bình thản “Cám ơn em vì thời gian ở bên anh. Tạm biệt”.

Người đàn ông đó đi rồi. Bây giờ cũng chỉ còn lại một mình cô.

Mặc dù cô biết lựa chọn của mình chưa hẳn là đúng, nhưng mỗi người ai cũng có chấp niệm, giống như chấp niệm của cô đối với Doãn Mặc Niên.

Chu Tâm bắt đầu cho mình một chuyến đi dài, rời ra nơi đã từng ôm ấp bao kỷ niệm. Cô muốn đi, như thể ở một nơi xa lạ nào đó, lại có thể tìm được một người đàn ông thứ hai khiến cô yêu, yêu như đã từng.

Nửa năm, cho đến một ngày cô nhận được điện thoại của Hạ Huệ Đình “Tôi trả anh ấy lại cho cô”.

Chu Tâm bỗng thấy thật buồn cười, nỗi đau vẫn âm ỉ cháy ở trong lòng. Nhưng cô vẫn trở về, bởi vì cô biết, có đi loanh quanh tìm mãi cũng không thể tìm được một Doãn Mặc Niên thứ hai.

Chu Tâm nhìn ánh sáng xuyên qua cửa kính, cảm giác trời hôm nay thật đẹp. Có lẽ, sóng gió qua rồi.

Doãn Mặc Niên nằm trên giường, anh yên lặng và ngoan ngoãn nghe cô kể chuyện, chỉ là những chuyện chúng cô từng trải qua, là những suy nghĩ trong ngần ấy năm xa cách cô không nói cho anh biết. Hồi thờ anh đều đều. Người đàn ông này đã từng mạnh mẽ, đã từng tài giỏi đến nhường nào, nhưng giờ đây anh lại nằm yên như thế, dựa vào đồng máy móc kia mà sống, nhưng không sao hết, chỉ cần anh vẫn sống, vẫn ở bên cạnh cô.

Trong lòng Chu Tâm vẫn có một nút thắt, khiến cô mỗi lần nghĩ đến, đều thấy oán giận.

Anh không còn người thân, bạn bè cũng không có, chỉ có một mình cô.

Có một ngày, Chu Tâm chỉ yên lặng ngắm nhìn Doãn Mặc Niên nằm bất động trên giường.

Cô khẽ cười, ánh mắt ảm áp nhìn anh, như nhìn thấy một Doãn Mặc Niên lạnh lùng thuở ban đầu mới biết nhau. Một Doãn Mặc Niên dịu dàng khi yêu, chàng thiếu niên ấy giống như một người hùng bảo vệ cô suốt cả đoạn đường thanh xuân yên bình đẹp đẽ.

Bàn tay cô chạm vào sợi dây chuyền trên cổ, bất giác cô bật khóc “Anh biết không? Một khi yêu quá nhiều sẽ giống như tín ngưỡng, không bỏ được, không dứt được, được gặp anh, yêu anh vào thanh xuân tươi đẹp nhất, cùng anh trải qua những năm tháng tuổi trẻ, đó chính là điều tốt đẹp nhất với em”.

“Em đã đau đớn đến nhường nào khi biết hồi ức ấy phải chia ra, em đã cô đơn đến nhường nào khi anh buông tay em, khi anh kết hôn cùng người khác, có lúc em rất hận anh, anh khiến em trở thành kẻ duy nhất bị bỏ rơi trong hồi ức”.

“Nhưng bây giờ, em tha thứ cho anh”.

Chúng ta đã từng hứa, sẽ ở bên nhau, cũng vì lời hứa mà cố gắng. Bây giờ thì, không cần nữa rồi.

Chu Tâm đem hết tiền mình tích góp được trả viện phí cho Doãn Mặc Niên. Cô cũng tự mình xin chuyển công tác.

Đến một thành phố mới, bắt đầu lại từ đầu. Nơi không có những lời hứa trẻ dại, không có những kỷ niệm khắc cốt ghi tâm.

Chu Tâm đã gần ba mươi, ba mẹ cũng điện giục cô kết hôn, cô chỉ đành cười trừ. Cô vẫn chưa muốn trói buộc mình vào một mối quan hệ nào đó.

Cô nhìn bó hoa để ngay ngắn trên bàn mình, một cốc cà phê nóng cùng mảnh giấy ghi chú “Chúc em một ngày vui vẻ”.

Chu Tâm khẽ cười đáp lại nụ cười của người đối diện, khách sáo nói “Cảm ơn”.

Ngừng một chút, cô lại nói “Em không thích hoa cho lắm, nhưng rất cảm ơn anh”.

Đối với cô, cà phê có thể nhận, hoa cũng có thể nhận, nhưng tình cảm của một người, không thể nhận, nếu không trả được.

Buổi tối Chu Tâm một mình đi dạo trên đường, hôm nay là sinh nhật cô, đã nhận được lời chúc từ bố mẹ, bạn bè, nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác trống trải, có những chuyện, đã hằn sâu vào tâm trí, không phải muốn quên là quên được, chỉ có thể học cách quen với nó.

Cô gái nhỏ ngượng ngùng nhìn chàng trai, giọng ngây ngô lại có chút mong chờ “Điều ước thứ nhất, Doãn Mặc Niên... nắm tay em”.

“Điều thứ hai, Doãn Mặc Niên... hôn em”.

Chu Tâm cười buồn, cô vẫn không quên được cảm giác tim mình đập nhanh khi lần đầu tiên anh hôn lên trán cô. Những rung động đầu đời. Những cảm giác đẹp đẽ nhất sẽ không bao giờ trở lại.

Doãn Mặc Niên tỉnh lại, ánh sáng bên ngoài khiến anh có chút không quen, anh tìm kiếm trong những gương mặt xa lạ, không hề nhìn thấy được gương mặt quen thuộc, có lẽ, cô đi rồi. Rời xa anh, tự chữa lành những tổn thương.

Cô gái ấy, mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đã từng nghĩ sẽ không để lỡ nhau, thoát một cái, đã mười ba năm, anh làm sao có thể tìm lại, bọn họ của ban đầu, yêu nhau say đắm?

Nhưng Doãn Mặc Niên vẫn không thể buông bỏ, anh chạy khắp nơi, dựa vào các mối quan hệ trước đây để tìm Chu Tâm, có người không biết, có người lại không nói. Vất vả lắm mới biết được cô đã chuyển công tác. Tìm được rồi, lại không dám gặp cô.

Có những lần, nhớ cô da diết, đắp chuién bay sớm nhất, lại chỉ đứng nhìn cô từ xa. Nhìn cô cười nói với đồng nghiệp, lòng bỗng thấy chua xót. Anh không nhớ, lần cuối cùng cô cười với anh là khi nào?

Những khi nhớ cô không ngủ được, anh thức trắng đêm nhìn vào bức hình cũ của cô, để rồi cắn môi không bật ra tiếng nấc. Hơn một lần, anh hỏi hận, nhưng lại không dám cầu xin sự tha thứ.

Năm ấy, chính Hạ Huệ Đình đã bỏ tiền để anh phẫu thuật ghép gan. Anh nợ Hạ Huệ Đình một sinh mạng. Anh từng nghĩ rằng, mình có thể vì Chu Tâm mà làm mọi thứ, nhưng thật ra, anh lại không thể vì cô mà trở thành kẻ ích kỷ.

Sau tác cả, để mình được thanh thản, anh chọn quay lưng lại với cô.

Để rồi những tổn thương trở thành vết sẹo, không bao giờ biến mất.

Anh nhìn thấy cô lang thang trên đường, nhưng lại không thể cùng cô sống đời như những năm trước.

Anh nhớ rõ từng điều ước của cô, cũng nhớ rất rõ những khoảnh khắc ngọt ngào kia. Lần đầu tiên, anh dùng hết can đảm để hôn lên trán cô thật dịu dàng. Nhớ cảm giác bàn tay cô nắm gọn trong tay anh, khi ấy anh đã muốn, có thể che chở cô gái này cả đời, thay cô gánh chịu những tổn thương.

Chu Tâm như bừng tỉnh, cô nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, nên trở về rồi.

Chợt có tiếng bước chân đến gần sau lưng cô, chậm rãi dừng lại. Chu Tâm đề phòng, cô xoay đầu nhìn.

Dưới ánh đèn đường, gương mặt người đó xa lạ mà quen thuộc. Giọng anh hơi trầm “Em... có điều ước nào không?”

Đã lâu rồi, không còn những dịu dàng như thế.

Cũng đã lâu rồi, sao trái tim vẫn cứ thổn thức.

Thấy Chu Tâm không nói gì, người kia bước đến gần cô hơn, giọng có chút ngập ngừng “Anh... có thể... có thể, ôm em không?”

Chu Tâm muốn nói nhưng không thể thành lời, chỉ khẽ gật đầu.

Họ trao nhau một cái ôm như những người bạn thân lâu năm không gặp. Vừa xa lạ, vừa thân quen.

Doãn Mặc Niên đưa Chu Tâm về nhà, suốt cả quãng đường, cả hai đều im lặng, cũng giống như năm ấy, chỉ có điều, cảm giác bây giờ thật nặng nề.

Chu Tâm khép cánh cửa lại, cô ngồi xuống nền nhà, vẫn không nhìn được mà bật khóc. Cho dù đã mười ba năm, cho dù đã trưởng thành, nhưng cô vẫn không thể bình thản mà cười với nỗi đau trong lòng.

Doãn Mặc Niên nhìn cánh cửa khép lại, anh cười nhạt, nhìn sợi dây chuyền trên tay, đôi môi mấp máy, những lời ban nãy vốn muốn nói lại không thốt lên được “Chúng ta, có thể bắt đầu lại không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Vội Vã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.